

את סוד תיקון העולמות כי אפילו שהתפילה תלויה בתיבות התפילה ובדיבור היוצא מהפה, בכל זאת העיקר תלוי במעשה הנעשה בתחילה, שהוא ע"י שיפנה יטול יתעטף ויניח שהם כנגד קרבנות זמירות יוצר ועמידה כי בחלק המעשה מפרידים את אחיות הקלי' ורק אח"כ בדיבור ובתיבות היוצאות מהפה מעלים ומתקנים את העולמות. **מֵאֵן עֹבְדָא** ואיזה מעשה צריך לעשות, **אֱלֹא הֵהוּא עֹבְדָא דְעָבִיד בַּר נָשׁ בְּקַדְמִיתָא, בְּגִוּוֹנָא דְצִלוֹתָא הוּא** אלא זה אותו המעשה שהאדם עושה בהתחלה שהוא יפנה ויטול יתעטף בציצית ויניח תפילין והוא כעין מעשה התפילה כי כנגדם הוא יכול להעלות את העולמות בקרבנות ובזמירות וביוצר ובעמידה, **וְלֹא יִצְלִי בַר נָשׁ צִלוֹתָא, עַד דִּיתְחַזִּי עֹבְדָא בְּקַדְמִיתָא בְּגִוּוֹנָא דְצִלוֹתָא** ולא יתפלל האדם את התפילה עד שהוא יראה את המעשה בתחילה כעין התפילה.

בתחילה כעין התפילה.

אור הרשב"י

דעשיה וכן שבע ראשונות של חיזוניות דיצירה ועי" תפילין של ראש ניתקן חיזוניות ג' אחרונות דאצילות ומימלא ניתקנים פנימיות שבע ראשונות דיצירה ושבע ראשונות דחיזוניות דבריאה אבל פנימיות הבריאה ופנימיות ג' אחרונות דאצילות אין צריכים תיקון וכוה מתקנים את העולמות מאחיות הקלי' במעשה בכדי שאח"כ ע"י הדיבור שהוא התפילה נוכל לכלול עולם בעולם ולהעלותו למעלה.

התפילות בימי החול הוא בכדי לתקן את עולמות אבי"ע ע"י מעשינו בכדי שלא יתדבקו בהם הקלי' כבלילה והסדר הוא שבתחילה יטול ידיו ועי"כ יפרדו הקלי' מג' אחרונות דחיזוניות דעשיה ואח"כ יפנה שע"כ יפרדו הקלי' גם מג' אחרונות דפנימיות דעשיה ועי" הטלית קטן יתקן את פנימיות ג' אחרונות דיצירה ועי" טלית גדול יתקן את חיזוניותם ומימלא יתוקנו השבעה ראשונות דעשיה ועי" תפילין של יד יתוקנו ג' אחרונות של חיזוניות דבריאה ומימלא ניתקנים פנימיות שבע ראשונות

שמאלו תחת לראשי

עוֹבְדָא דְקַדְמִיתָא (ס"א בְּקַדְמִיתָא עוֹבְדָא) **בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נָשׁ**

קָאִים, בְּעֵי לְדַכְּאָה גְּרַמִּיה בְּקַדְמִיתָא דהיינו

שהמעשה שצריך לעשות בהתחלה הוא כאשר האדם קם בבוקר הוא צריך בתחילה לטהר את עצמו ע"י שיעשה צרכיו ויטול ידיו [קיד]. **וּלְבַתָּר יִקְבַּל עָלֶיהָ הָאִי**

עוֹל, לְפָרְשָׁא עַל רִישֵׁיהָ פְּרִישׁוֹ דְּמִצְוָה ואח"כ יקבל על עצמו את

העול של המלכות ע"י שיפרוס על ראשו את עטיפת מצות הטלית כי הציצית היא בחינת

המלכות המתפשטת למטה (רמ"ק). **לְבַתָּר יִתְקַשֵּׁר קְשׁוּרָא דִּיחֻדָּא**

דְּאִינוּן תְּפִלִּין, (מחו תְּפִלִּין) תְּפִלָּה שָׁל רֵאשׁ, וְשָׁל יָד.

וּלְאַתְקַנָּא לֹון בְּקְשׁוּרָא תְּחָא בְּשִׁמְאָלָא, וְעַל לְבָא, כְּמָה

דְּאוּקִימָנָא (שיר השירים ב) **שְׁמָאלוֹ תַּחַת לְרֵאשֵׁי וְגו' ואח"כ**

יתקשר בקשר הייחוד של ז"ן ע"י הנחת התפילין [קטו], דהיינו שהתפילין של ראש הם כנגד

❦ אור הרשב"י ❦

העליונות שרומזים להם הציצית והתפילין, צריך להניח הציצית קודם התפילין. והמניח תפילין קודם, טועה. ועליו נאמר "בתר דקשישנא לדרדקי". והפוסקים עשו סימן לסדר זה, והיו העטופים ללבן והקשורים ליעקב. עוד אמרו, סוף ציצית תי"ו, שהוא ר"ת תפילין, וע"כ ציצית ר"ת צוה ה' ציצית יניחו תחלה, ובספ"ק רב פעלים כתבתי בתשובה דאם היה לובש תפילין בלי ט"ג דלא היה לו, ואח"כ הביאו לו את הטלית, צריך שיחלוץ התפילין וילבש ציצית ויניח התפילין אחריו בלא ברכה.

[קיד] כדאיתא בברכות דף יד עמוד ב' ואמר רבי יוחנן: הרוצה שיקבל עליו עול מלכות שמים שלמה – יפנה ויטול ידיו, ויניח תפילין ויקרא קריאת שמע ויתפלל, וזו היא מלכות שמים שלמה. אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: כל הנפנה ונטל ידיו ומניח תפילין וקורא קריאת שמע ומתפלל – מעלה עליו הכתוב כאלו בנה מזבח והקריב עליו קרבן, דכתיב: ארחץ בנקיון כפי ואסובבך את מזבחך ה'.

[קטו] ובענין זה כתב הבן איש חי שנה ראשונה פרשת וירא סוף ג' כפי סדר הבחינות

ז"א ותפילין של יד כנגד המלכות ויתקן אותם בקשר אחד על הזרוע השמאלית שלו שהוא כנגד הלב כמו שלמדנו על מש"כ 'שמאלו תחת לראשי' כי עי"כ ז"א מניח את שמאלו תחת ראש הנוק'. וכת"ב (שיר השירים ח) **שִׁימְנֵי כַּחוֹתֶם עַל לְבָבְךָ כַּחוֹתֶם עַל זְרוּעֶיךָ. וְהָא אוֹקִימָנָא** וכן כתוב עוד 'שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך', דהיינו שהמלכות מבקשת מז"א שתשים את הרשימו של המוחין שלי לבליה על לבך ועי"כ בבוקר אני אהיה לך כחותם על זרועך שהוא בחינת תפילין של יד, כי מהרשימו הזה נעשה לז"א בחינת תפילין של יד וכמו שלמדנו. **וְדָא הוּא עוֹבְדָא**

בְּקַדְמֵיתָא וזהו המעשה שצריך לעשות בהתחלה.

סוד התפילה תלוי במעשה שנעשה בתחילת התפילה כנגד דיבור התפילה

**לְבַתָּר בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נָשׁ עָאֵל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, יְדָפִי
נְרִמִּיהַ בְּקַדְמֵיתָא, בְּקַרְבְּנִין, בְּמַלּוּלָא דְּפוּמָא**

ואח"כ בשעה שהאדם נכנס לבית הכנסת הוא יטהר את עצמו בתחילה ע"י אמירת הקרבנות ובתיבות היוצאות מפיו ועי"כ יסלק את הקלי' מעולם העשיה. **לְבַתָּר יְקַבֵּל**

**עֲלִיהַ הַאִי עוֹל מַלְכוּת, לְפַרְשָׁא עַל רִישֵׁיהַ (פְּרִישׁוּ דְּמַצּוּהַ)
בְּשַׁבְחֵי דְּדוֹד מַלְכָּא. כְּנִוּוֹנָא דְּעוֹבְדָא דְּפָרִישׁ עַל
רִישֵׁיהַ פְּרִישׁוּ דְּמַצּוּהַ** ואח"כ יקבל על עצמו את זה העול של המלכות ע"י

שהוא יפרוס על ראשו את המלכות שהוא באמירת פסוקי דזמרה שהם השבחים שסידר דוד המלך, והוא כעין המעשה שהוא עשה בהתחלה שהוא פרס על ראשו את עטיפת טלית המצוה ועי"כ יעלה את היצירה אל הבריאה. **וְלְבַתָּר צְלוֹתָא דְּמִיּוֹשָׁב,**

הלימוד היומני

לְקַבֵּל תְּפִלָּה שֶׁל יָד ואח"כ יתפלל את התפילה דמיושב שהוא ברכות ק"ש
 וק"ש שהוא כנגד המעשה של הנחת תפילין של יד שהוא תיקון המלכות עם בחינת הז"א
 הנמשך אליה ועי"כ יעלה את הבריאה אל האצילות. **לְבַתֵּר צְלוֹתָא**
דְּמַעוּמָד, דִּהִיא לְקַבֵּל תְּפִלָּה דְרִישָׁא ואח"כ יתפלל את תפילת
 העמידה שהוא כנגד המעשה של הנחת תפילין של ראש שהוא תיקון ז"א ועי"כ יעלה את
 עולם האצילות. **וְדָא פְּגוּוּנָא דְדָא. עוּבְדָא פְּגוּוּנָא דְדְבוּרָא.**
וְדָאִי בְּעוּבְדָא וּמְלוּלָא תְּלִיָּא צְלוֹתָא והכל הוא זה כנגד זה, דהיינו
 שהמעשה הנעשה בתחילת התפילה הוא כנגד דיבור התפילה כי בודאי ע"י המעשה
 והדיבור תלוי סוד התפילה.

במעשה ובדיבור תלוי סוד התפילה ואוי לאדם שפגם בזה

וְאֵי פְּגִים עוּבְדָא, מְלוּלָא לָא אֲשַׁכַּח אֶתְר דְּשְׂרִיָּא בֵּיה,
וְלֹא אִיהוּ צְלוֹתָא, וְאֶתְפְּגִים הֵהוּא בַר נֶשׁ לְעֵילָא
וְתַתָּא ואם יש פגם במעשה מאחר שהוא לא עשה את תיקון המעשה של יפנה יטול
 יתעטף ויניח קודם התפילה, אז גם הדיבור לא ימצא מקום לשכון בו מאחר שהוא לא סילק
 את אחיזת הקלי' ולכן אין תפילתו נחשבת לתפילה ואז אותו אדם נפגם למעלה ולמטה.
וְדְבַעֲיָנָן לְאַחְזָאָה עוּבְדָא, וְלְמַלְלָא מְלוּלָא
עֵלְיָה, וְדָא הוּא צְלוֹתָא שְׁלִים מאחר שאנו צריכים להראות את הדבר
 במעשה ואח"כ לומר את תיבות התפילות עליו ובכך היא התפילה השלימה. **וְוִי לִיָּה**
לְבַר נֶשׁ דְּפְגִים צְלוֹתִיה, פּוּלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּה. עֵלְיָה

הלימוד היומני